

Virágvasárnap

Eleknek kezdett erősen elege lenni az utóbbi időszak történéseiből. Lassan egy hónapja hallja, s látja hogy mi történik a nagyvilágban, az a koronavírus, vagy mi a fene, hogy orozkodik Kínából ki a nagyvilágba, mint egy láthatatlan pók hálója, szövögeti be az országokat, rémísztteti az embereket, a halálnak egyre sűrűbben kínálgatva a kaszálnivalót. Már a csapon is a vírus folyik, nem beszélve aggódó természetű feleségéről, akárhányszor kiment a házból, s jött be, "Elek, mostál-e kezet, mennyi, mosd meg a kezed! De szappannal, s jó meleg vízzel!" Osztán arról, hogy már a kapun se lehet "szájkosár" nélkül kimenni, nem beszélve arról, hogy minden vásárlásod, hivatali ügyintézésed alkalmával "menetlevelet" kell írnod, mert különben drága mulatság lesz, ha elkapnak nélküle, tiszta "inkvizíció", én mondom, Elek, közben elvagyorodik, "még jó, hogy az udvaron belől nem kell, met mit írnék bé, ha a "fapadosba" menyek az udvar végibe?" A szomszédokkal is csak "átböffenünk" a kerítésen keresztül, semmi közeledés, semmi sörívás, még szerencse, hogy két hónapig nincs órához kötve a kijárása, mert az már mindennek a teteje volna! Osztán a vasárnapi mise előtti és utáni jó kis beszélgetések a barátokkal, ismerősökkel a templomtéren, a tilalom, a rendeletek áthúzták mindezt, s otthon a tv előtt nézzük a miseközvetítéseket, fotelból, urasan, hát megette a fene az ilyen életet. A múltkor is, a délutáni mise kamerája oldalra volt fordítva, s hiába próbálkozott egyenesbe hozni a képet, csak úgy maradt, hát kellő áhitattal végighallgatták, s amikor a közvetítésnek vége lett, megjegyezte: "No, én ennyire megvénültem, de még vízszintes misét nem láttam, hogy a papbácsi a falon járkált az oltár körül, s nem esött le, ejsze a jó Isten csudát tett vele!" No, az asszonynak erre elnyílt a szeme, s kérdi: "Mit montál te Elek?" "Hát vízszintös mise!"- erre az asszonyból kitört a kacagás, még a könnye is kicsordult, ahogy ismételte: "vízszintös mise", osztán észbekapva egyből lekomolyodott, felnézett az égre, keresztet vetett, hogy az Isten bocsássa meg neki is, Eleknek is a bolondkodást, de úgy látszott, Neki is tetszett, még az is lehet, hogy elmosolyodott, soha nem hallott ilyent. Nem jött fentről semmi reakció, s az élet ment tovább. Elek kezdte érezni, hogy a kerekék a fejében kezdenek lazulni, el kéne menni valahova egy kicsit, s eszébe jutott Kislikat. "Hoppá, hisze meg kell tisztítani a kaszálót, jó nagy darab, kétnapi agytisztítás es reámfér, osztán amúgy szere, met Nagypám, Édösapám es Virágvasárnap előtt szokta esszevakarni a száraz lapit, a letört, korhadt ágakat, megigazítani a terület határán a szertegurult köveket." Szerda este szólt a feleségének, hogy reggel "tarisnyálni" kéne két napra, "Hova méssz ijenko, sze nincs mezei munka?" "Hova, hátra Kislikatra, tisztítani!" "Aha"-jött a válasz, s azzal el volt intézve. Másnap reggel csíkos tarisnya a háton, vasgereblye, rendes gereblye a vállon, kicsi fejsze a hóna alatt. "Istenöm, hányszor megjárta ezt az utat kicsi koromtóg fogva, s utána es, lám nem lehet megúnni, félórányi gyaloglás az egész, bé a Kerülőn, ki a Botoktetejire, a Csordanyomán hátra a tanyáig." Megpezdült a vére, mintha nem a hatvanötödiket taposná, úgy vitték a lábai, s amikor odaért, megilletődve vette le kalapját a lassan százesztendőös kicsi tanyai ház előtt, köszönt, s körbejárta, nincs-e valami igazítanivaló, s csak azután nyitotta ki az ajtót, hátratárta, hadd töltse be lassacskán az éltető, melengető napfény. Most is, mint mindenkor, a gerendán levő évszámot olvasta el: 1923, nyugtázva, hogy "nem állt bé semmi változás". Első dolga volt venni

az időtlen korondi mázaskancsót, s be a Szénhomoród (egyesek szerint Szélhomoród?) partján levő forráshoz, ami igazából borvízforrás volt, párszáz évvel ezelőtt, most enyhén szénsavas, kristálytisza vízű "küpü" lett belőle, a neve is igen érdekes: Szejke, az Alszei tilalmasba járók is innen frissültek, az ösvény olyan három-négy méternyire ment a küpütől. A víztükör fölé hajolt (hányszor tette meg gyermekkorában!), gyönyörködött a sima tükörben, melynek az alján meg lehetett számolni a homokszemeket, s időnként egyet-egyet "böffent" a küpü alja, ahogy a gázok feltörtek a földből, de a víz nem zavarodott fel. Megmerítette a kancsót, nagyot húzott belőle, újratöltötte, s azzal vissza a házhoz, s nekifogni a munkának... Eltelt a nap, estére begyújtott az érckályhába, ami úgy állt ott mint a "rendíthetetlen ólomkatona" a mesében, s talán a házzal lehetett egyidős. Napközben lefoglalta a munka, nem volt vírus, nem volt álhir, sem igazi, a telefonját elhozta magával a miheztartás végett, de lehalkította, s otthon meg lett mondva: "Csak ha jön a világvége, akkor zavarjatok!" s azt bé is kellett tartani, hát csendben kuksolt a kicsi jószág a lajbizsebben. Kiszellőztette az ágyneműt is, mert ősszel jól benaftalinozva tárolták el, hogy a gyapjúcserge ne ingerelje a molyokat, s az odavetődő egyéb rovar. Estére már kiment az émelyítő erős illat, s a vaskályha duruzsolt, mert az volt a kötelessége, hogy duruzsoljon, s ontsa a meleget, Elek "hanyatágfeküve", ahogy szokta mondani, számolta a gerendákat, de abban sem volt változás, az aznapi terv teljesítve, elégedett volt munkájával. Kicsi unokája jutott eszébe, Andika, aki Udvarhelyen van anyuciékka, "lakásfogságban", s nem nagyon érti háromévesen, miért nem lehet Mamához, papóhoz menni, miért nem szabad közel menni senkihez, szóval egy csomó kérdés merül fel a kicsi fejében. Elek papó, mert az unokák csak papónak szólíhatták, elmosolyodott, eszébe jutott a pár hónappal azelőtti eset, amikor ő vigyázott Andikára, a vírushízéria előtt, s amikor nem engedte meg a kislánynak, hogy valami nem helyénvalót csináljon. Várta a hisztit, de nem volt hiszti, ellenben Andika odapalántálta magát papó elé, s a lehető legkomolyabban nyújtotta be a "bizalmatlansági indítványt": "Papó, nem leszel a barátom!" Papó igencsak meglepődött, rögtön meg is kérdezte: "Mért Andika?" "Azért, mert rossz vagy!" Papó tudomásul vette, s ellenszavazat nélkül fogadta el a szentenciát. Így mosolyogva az eseten lépett át az álmok birodalmába, s rég nem volt rá példa, hogy végigaludja az éjszakát...

A reggeli után folytatta a munkát, elkezdte dúdolgatni a Jánospassiót, közben lenyelt vajegy könnyet, visszagondolva a szatmári évekre, amikor Virágvasárnap és Nagypénteken énekelte az Evangélista szerepét... A birtok belső felén a mogyoróbokrok alatti száraz levelek között hóvirág nyílt, Elek gyönyörködött az apró, szerény virágokban, s hirtelen a Szűzanyához hasonlította, ugyanolyan tiszták, s a fejüket nem tartják hívalkodva az ég felé, hanem a földre néznek alázatosan, mintegy vigyázva a föld gyalogló lakóira, ránk emberekre. A hóvirág mellett felfedezett egy pár szál ibolyát, olyan kékek mint a Szűzanya palástja, lám, a természet milyen csodákat tartogat annak aki felfedezi, s tudja értékelni is. Az ibolyának különösen örült, mert felesége Ibolya, s milyen jó lesz Virágvasárnapra megajándékozni azzal a virággal, aminek a nevét viseli. Estig dolgozott, hajtotta magát, "tisztába téve" a kaszálót, hogy felfrissülve várhassa a Feltámadást. Lefekvés után elgondolkodott a közelgő Virágvasárnapon, amióta az esztét tudja, nem fordult elő ilyesmi, hogy nincs mise közönséggel, nincs barkaszentelés, nincs

meg az ünnep igazi áhítata, s akkor hogy is lesz?! Az "isteni szikra" most sem hagyta cserben, hát megnyugodva aludt el. Reggel még bement a "Szejkéhez", ivott a kristálytisztá vízből, s így "feltankolva" szedett pár szál ibolyát, bezárta a kicsi házat, szedte a szerszámain, s elindult hazafelé. Útközben az ösvény melletti poronybokorról bicskával levágott egy marék barkaágot, olyan szép volt mint megannyi miniatűr kispipe felragasztva az ágakra, vitte magával. Szombat délelőtt volt, otthon mindent rendben talált, felesége nézte a férjét, aki mintha újaszületett volna a tanyán, s meghatódva fogadta a kis csokor ibolyát, s rögtön vízbe tette, nehogy elhervadjon.

Felvirradt a nap, ragyogó reggel, igazi Virágvasárnap lett volna ha nincs ez a fenenagy járvány, így maradt a keserű szájíz... Megkezdődött a miseközvetítés a tv-ben, áhítattal imádkoztak, énekeltek, meghallgatták a Passiót Máté evangéliumából, s amikor a barkaszentelésre került a sor, hozta a barkaágakat, odaadta a feleségének, ismét kiszaladt a szobából, az asszony csak nézte, a kamrából behozta a szenteltvizet is, még a tavalyit, de frissebb még nincs, hát azzal hintette meg az ágakat, s közben kérte jó Istent, hogy nézze el neki, hogy "belekontárkodott" az egyházi liturgiába. Az Isten nem haragudott, ezt megéreztek mindketten, s egy pár pillanatra házuk lett az Isten Háza, s mintha ott lett volna a rokonság, a falu népe, úgy telt el lelkük gyönyörűséggel. S már nem tűnt olyan szomorúnak az egyedüllétük, s elkezdtek énekelni: "Megváltó Királyunk elébe megyünk..."

Kápolnásfalu, 2020. 04. 09.

Benedek M. Elek